

Проаналізувавши лексичні засоби в романі, ми виявили, що найчастіше автор використовує епітети, щоб виразити сутність та надати емоційну характеристику героям і підкреслити зовнішній вигляд і характер персонажів або напруженість настрою у творі:

In her picture she stood barefoot, challenging the camera with an icy stare [4, с. 213]. – *На ній вона стояла босоніж, виклично дивлячись крижаним поглядом у об'єктив* [3, с. 223].

His bushy eyebrows came together [4, с. 64]. – *Дядько зсунув свої кущасті брови* [3, с. 66].

При перекладі гіперболи чи літоти В.Горбатько також знаходить такі відповідники, які емоційно та семантично відповідають ситуації у творі. Це досить складно зробити, оскільки мови оригіналу й перекладу мають абсолютно різні вислови на позначення одної ситуації:

She ate not a morsel [4, с. 195]. – *Вона не з'їла ані макової зернинки* [3, с. 197].

You'd have a helluva time finding that in a shop [4, с. 150]. – *Такої в крамниці днем з вознем не знайдеш* [3, с. 153].

До фразеологічних порівнянь перекладач підібрав відповідники з подібним значенням, але з різними образами:

Still sharp as a tack [4, с. 112]. – *І досі має розум гострий, як ніж* [3, с. 114].

При перекладі не властивих українській культурі реалій Володимир Горбатько використовує адаптацію. Це допомагає зберегти задум автора і викликати у читача ті самі емоції до зображуваної дійсності та героїв:

I love the homeless Santa Claus thing he's got going [4, с. 278]. – *А мені подобається його імідж такого собі волоцюжного Діда Мороза* [3, с. 283].

Оксиморон підкреслює невідповідність між зовнішністю та віком Емми:

We stood like that in the darkness for a while, me and this teenaged old woman [4, с. 200].

– *Ми трохи постояли так у темряві – я й оця стара жінка-підліток* [3, с. 210].

Бачимо, що перекладач застосував функціональну заміну, переклавши прикметник іменником через відсутність в українській мові адекватного відповідника.

Зустрічається багато метафор – слова чи словосполучення, які розкривають сутність одних явищ та предметів через інші за схожістю чи контрастністю. Оскільки вони пов'язані із почуттями головних героїв, то не дивно, що деякі мають у своєму складі слово «серце»:

My heart sank [4, с. 23]. – *У мене похололо серце* [3, с. 34].

I wake up in a puddle of sweat, my heart doing hurdles and my stomach tied in knots [4, с. 46]. – *Я прокидаюся – геть мокрий від поту, з липким холодом у животі та серцем, що мало не вискакує з грудей* [3, с. 51].

Бачимо, що передається лише головна думка речення. Це відбувається через те, що в англійській та українській мовах існують різні метафори на позначення почуттів.

Отже, аналіз перекладу лінгвостилістичних засобів показав, що застосовуються різні методи їх передачі: транскрипція, транслітерація, калькування, адаптивний переклад, буквальный переклад. Останній спосіб використовується рідше через розбіжності між українською і американською культурами і мовними структурами, але в цілому роман зберігає стиль та особливості тексту оригіналу.